

LA CAMPANA DE GRACIA

¡FORASTERS, OBRIU 'L ULL!

Ab motiu de las próximas firas Barcelona ficarà l' olla gran dins de la xica.

A NOSTRES CORRESPONSALS.

Insistim novament en demanar als nostres corresponsals que, no hagin encara escrit anunciant a la Administració lo número de exemplars fixos que volan del PROCÉS DE LA COMMUNE DE PARIS perque ho fassin prompte.

Los que no escriguin, s'entendrà que prenen lo número d' exemplars que remetem.

Demá diumenge, 27, sortirà la fulla 6.ª.

DOS PROCESSATS NOTABLES.

Com á modelo d' energia, convicció y serenitat podem citar al sabater Trinquet, processat de la Comuna, qui en son interrogatori 's va portar de una manera tal, que va deixar admirats al auditori y als jutjes.

Lo president li va preguntar: ¿Habeu votat la llei dels rehens?

Ell. Si.

P. ¿Habeu assistit á casi todas las sessions de la Comuna?

R. Si.

P. ¿Habeu ordenat las requisicions de las Iglesias?

R. No, pero he obeit la órdre.

P. ¿Habeu votat la demolició de la columna de Vendome?

R. No, pero si hagues assistit á la sessió en que 's va votar, també l' hauria votat.

P. En lo districte 11.e hi hagué moltes execucions; ¿que 'n sabeu d' aixó?

R. Sé que no tinch coneixement mes que de una.

P. ¿Es la de un tal Rodde, jutje de pau, que va ser fusellat per haberse negat á fer foch contra las tropas del exercit? ¿Li vareu disparar lo vostre revolver?

R. No, pero vaig asisistir á la execució de Rodde.

P. ¿Qué feyau á l' arcaldia?

R. Entre altrás cosas, vaig fer alguns casaments. (Riallas. Trinquet 's dirigeix al públich, particularment á las senyoras) ¿Donchs no es l' arcalde qui legalisa 'ls vostres casaments?...

P. ¿No va abolir la Comuna 'l matrimoni?...

R. No, pero bé podia haberho fet.

P. ¿Sabeu que se 'us acusa de atentat contra 'l govern legitim?

R. Jo no he comés cap atentat. Solsament he pres part en la Revolució; la revolució ha perdut: pago ab la meva persona y *pax christi*. Si; m' he batut. Encara tinch lo kepis cremat, y la meva levita atravesada de balas. L' únich sentiment que tinch es no haber mort en la lluyta. ¿Perqué? Perque no tindria 'l gran disgust de veurem aquí, assistint al trist espectacle que ofereixen alguns demos antichs colegas, buscant eludir la responsabilitat de sos actes.

Champy va donar també grans probas de son valor y forsa de voluntat espressantse en los següents termes:

—Vaig creurer que la Comuna era necessaria per sortir del estat en que 'ns trobavam, com va suchehir en la Edat Mitja, sense las quals los pobles haurian desaparegut devant de las invasions estrangeras ó en mans dels déspotas infames. L' enemich estava á las portas de Paris. Paris debia pendrer per son compte sa defensa propia. Nosaltres voliam lo bé del poble, la emancipació del obrer...

Lo president l' interromp, pero ell sense ferne cas, segueix:

—Lo quart estat sofreix: ¿no ho veuhem las demés classes de la societat?...

Lo president l' interromp de nou.

Champy contesta plé d' energia:

—¡M' interrompiu... pero es cert!...

Lo President: Teniu aspiracions que vos mateix no compreneu. Todas aquestas doctrinas que teniu dins del cap, son las que 'us han portar ahont 'us trobeu.

Champy continua:

—La guardia nacional tenia sa misió que cumplir. Los prussians eran aquí. Despres dels desastres de la guerra, despres de la capitulació de Paris, hi havia un moviment d' efervescencia que á la forsa debia acabar ab una crisis molt gran. Los esperits estaban en ebullició...

Lo president l' interromp de nou. Ell no 'n fa cas y continúa:

—La guardia nacional casi estaba tota malalta. Tants sufriments...

Lo president: Millor hauria sigut que s' hagués estat en llit.

Alguns riuhen. Champy no 'n fá cas y segueix com si tal cosa:

—Tants sufriments físichs y morals no impedian, no obstant, que 'ns trobessem en estat de poder lluytar...

Allavors, se toca á generala, per tot arreu se senten las cornetas; tothom, homens y donas, empunya lo seu fusell ó 'l seu gabinet, y quan van á venjar á la Fransa de las ofensas que li han fet ¡ah! vos ho sabeu, lo govern, en lloch de secundar aquet suspir sagrat de la patria, condemna á sos jefes y... ¡allavors se forma 'l comité central!

Lo president. Digueu: ¿que varen fer los bombers que vos enviareu per apagar lo foch de la casa de la ciutat?

—Encara no he tornat de la sorpresa... ¡Que diable! no ho sé... ¡com mes funcionaban las bombas mes cremaba!

—¿Tiraban petroli?

—No ho sé; quan vaig veurer alló 'm vaig posar furiós. No sé en que consistiria pero...

Van publicadas las fullas 1.ª 2.ª 3.ª 4.ª y 5.ª del PROCESO DE LA COMMUNE DE PARIS que ocupa l' atenció de tot lo mon y ha merescut molta acullida per tot Catalunya.

Acabada la publicació que donem á un preu fabulosament barato, s' augmentará lo preu de las coleccions; procurin, donchs, comprar las fullas axis que vagin sortint; luego no diguin que no 'ls hem avisat.

Demá, diumenje, sortirà la fulla 6.ª que remeterem á tot Catalunya ab la 5.ª lo dimars próxim.

Hem rebut y llegit todas las entregas sortidas de la novela de costums aristocráticas que actualment está escribint lo ciudadá Anton Altadill, ab lo títol de *la Canalla*. Lo senyor Altadill ens ha proporcionat molts ratos de amena é interessant lectura. *La Canalla* es una pintura exacta de lo que passa en certas regions aristocráticas y elevadas, y proba fins á la evidencia que 'ls miserables, los descamisats, la *Canalla*, no 's troba en las baixas esferas, sino en los palaus y en las oficinas. Lo senyor Altadill ha demostrat en la novela que 'ns ocupa, coneixer be la malaltia qu' Espanya sofreix y ha posat ben be de relleu lo lloch ahont se troba la cangrena qu' está acabant ab la vida de la nostra desventurada nació. Al mateix temps que en la *Canalla* desarrolla un plan ben trammat y un pensament fundamental y de transcendencia, ha demostrat posehir un bon instint d' observació; tant en la descripció y sosteniment dels tipos com en la exactíssima pintura de sas costums, ha probat haber passat llargas horas observant lo que en la alta y baixa societat passa y los protagonistas que desempenyan son paper.

Si la nostra enhorabona val alguna cosa, la donem desde luego al autor, y si també val algo la nostra recomenació, recomanem la obra al públich, ab la seguritat de que 'ls que l' adquireixin no s' arrepentirán de haber fet cas de nosaltres.

Sanchez Ruano ha mort.

En lo mes brillant período de la vida, quan ja s' havia conquistat un nom y una reputació envidiable, ha baixat á la tumba deixant en lo major desconsol á sa familia y á sos numerosos amichs.

Encara que adversari polítich nostre, puig ell era republicá unitari, no podem menys de rendir un tribut d' admiració al orador y distingit literato que ha deixat d' existir.

BATALLADAS.

¡Parturiens montes! La Federació 'ns va dedicar un article al que nosaltres varem contestar, mes que res, per cortesia.

Y quan ja esperabam veurens aplastats ab la contestació que 'l colega suposabam ens anaba á endossar, nos trobem ab que fuig per la

tangent, publicant lo següent suelto que, atesas las sevas dimensions y lo seu fondo, reproduiren íntegro. Diu aixís: «LA CAMPANA DE GRACIA la emprende tambien contra los socialistas, porque rechazamos los servicios de la gente de su comunión y declaramos que nada podemos esperar de la política republicana de la clase media, mañosamente disfrazada con traje democrático. Ya hemos contestado á un artículo de la CAMPANA y casi nos arrepentimos de haber gastado el tiempo tan inútilmente. No lo contestaremos mas porque es un periódico que... todavía se escribe en catalán. Basta.» ¡Tableau! Tapa, noy, qu' hem fet lo cop.

Donchs la CAMPANA la empren contra 'ls socialistas... No, senyors; no sigan gent de mala fé, no menteixin, no desfigurin los fets, no digan qu' 'l blanch es negre. La CAMPANA no combat als socialista, perque ella es socialista. Lo que si fá la CAMPANA, es dir al poble que 'ls que li diuhen que desconfi de la República Federal, ó l' enganyan ó van errats. Y 'l poble, afortunadament, está ab la CAMPANA; y sino que ho diga la elecció del general Pierrat.

Alló de la classe mitja mañosamente disfrazada con traje democrático, fa molt efecte; es una frase posada á temps. Ningú diria que alguns dels redactors de la Federació son de la classe mitja, burgesos, com diu lo citat periódich ab una insistencia pasmosa. Quan lo congrés de la *Internacional* hagi discutit y votat lo que deu entendrers per obrer, allavors será fácil, senyors de la Federació, sapiguer ahont acaba la classe obrera y ahont comensa la classe mitja. La veritat es qu' are hi ha molts que perteneixen á n' aquesta última y que forman al costat de la gent de la Federació.

Comprenem que 'l colega s' hagi arrepentit de habernos contestat. Si nosaltres ens trobessem en son lloch, francament, també 'ns n' arrepentiriam. ¡Si las cosas se podian fer dos cops!... ¡Y no 'ns vol contestar perque encara escribim en catalá!... ¡Oh! ¿Y donchs que 's pensan?

Deuhen ser partidaris de la llengua universal y es clar, lo catalá, la llengua que parlaren los nostres antepassats, la qu' ells parlan; la llengua ab la qual han pogut estinar á sa mare, als seus fills, á la seva esposa... ¡los hi deu fer rabia! ¿Ahont s' es vist escriurer en catalá en una provincia catalana? Si haguessem escrit en rus, encara 'ns haurian contestat, pero catalá!... ¡si 'l catalá ja no 'l parlan mes que 'ls fills de Catalunya! Ca, ca, una llengua universal, una llengua com la de badella qu' agrada á tothom, sobre tot si es ben guisada....

¡Mare de Deu Senyor! ¡Quin descuit!

Afigúrintse que l' altre dia, lo diumenje passat, era 'l sant de don Bernat, y ¡jo; pecador de mi! 'm vaig descuidar de donarli 'ls bons dias!...

Pero be, tots los sants tenen octava.

Vaja, donchs, que d' abuy en molts anys... lo veyem fora de Barcelona.

Lo general Gaminde ha cedit la Universitat ab la condició de que la tropa ha de seguir ocupant lo tercer pis del edifici y á mes se li ha de cedir, percolocar la que no cápiga en dit pis, l' Institut, la Universitat Vella y la Llotja. Home, senyor Gaminde: ¿'m vol donar una pesseta que jo li donaré un ral? ¡Qué es generós vostel! ¡Ah! També s' ofereix á donar guardia d' honor, ab música y tot, al edifici, mentres duri la exposició. Es á dir, que á mes del ters pis, vol ocupar los baixos del edifici. ¡Quina generositat!

Alguns industrials se preparan per obsequiar esplendidament á don Amadeo, quan se trobi en aquesta ciutat.

Nosaltres sabem d' un sabater del carrer dels Escudellers que 's prepara per regalarli unas sabatillas que serán brodadas per un brodador de casullas que té l' establiment en dit carrer.

En l' horisont europeu ja hi torna á haber núbols. Per are 'l núbol es petit, tant petit qu' apenas se veu; mes endevant... ¡qui sab si 's tornarà gros!

Pe 'l prompte, ja s' assegura que un perso-

natje rus ha parlat ab un diplomátich francés y que li ha dit que la derrota de la Fransa ha posat á la Russia respecte de Prussia, en la situació mateixa en que 's trobaba la Fransa després de la batalla de Sadowa.
¡Embolica que fa fort!

Lo cólera está fent estragos en los punts fronterissos de Prussia. ¿No podria anarhi á fer un viatge lo nou emperador Guillem? Home, si; li probaria.

Ja s' ha publicat lo decret tornant á enviar á Paris al embaixador perpétuo don Salustia d' Olózaga.

A n' aquet si que tot li es patria. Tant si hi ha punts negres com punts de color de gos com fuig, ell sempre té feyna á Paris.

¿No se 'l figuran vostés á don Salustio, fent d' embaixador?

¡Cóm si deu estufar! Deu semblar un pavoreal.

La conducta que la esterilizada revolució de Setembre ha observat ab las provincias ultramarinas, dona ja lo trist fruit que mes de una y de duas vegadas nosaltres habiam predit.

Fins en Puerto-Rico comensan á apareixer en la superficie las mostrars de descontent dels islenys.

¿Y com se contesta á n' aquestas mostrars de disgust?

¿Atenent las justas reclamacions? ¿Abolint ó anunciant la próxima abolición de la esclavitud? ¿Reformant l' administració y la política de las antillas?

No; se contesta posant l' estatde siti, restabliment la previa censura y cambiant los jefes militars actuals, deantededents una mica liberals, y sustituintlos per militars conservadors, que van allí ab la misió de ser mes reaccionaris encara que no pas los rellevats.

¡Ah! No 'n tenui prou de haber tirat á perdre la isla de Cuba qu' are volem fer lo mateix ab Puerto-Rico.

¿Y donchs, senyor Baldrich, qu' hem fet? ¿Que ha estat aixó?

Jo ja m' ho afiguro. No ho deu haber entes prou y ara 'l treuhen *atmitintli la dimisió*.

Pero home, vinguim aquí: ¿qui 'l fa ficar en camisas d' onse varas? Diguim per Deu: ¿que sab lo gat de fer culleras?

¿Y donchs, home, qui 'l fa embolicar d' aquet modo?

Hem vist que 'l famós inventor del Rob anti-escrofulós, senyor Genové, forma part de la junta de las festas.

Home, li vaig á donar una bona idea. ¿Que vol dir que no farian lo cop unas grans fonts públicas de Rob anti-escrofulós?

Y que vosté 'l podria oferir ab un quaranta per cent de rebaixa.

— ¡Y es una serenata!
— ¡Que bien cantó!
— Nada... nada...
Ya se acabó!

Aquets versos son de «D. Simon» y m' hi ha fet pensar la serenata que l' altre dia varen donar á don Bernat los reaccionaris de Barcelona, los cranchs que temps enrera enganyaban al poble dientli qu' eran liberals.

Y aquets versos, tenen seba explicació. Vegin.

Lo dia de la festa, debian dir los progresistas:
¡Y es una serenata!

Y don Bernat, per cortesia, encara que 'ls musichs no ho fessin del tot be, debia esclamar:
¡que bien cantó!

Y 'l poble, podia dir en estant llesta la festa:

nada, nada,
¡ya se acabó!

Ens va semblar que la orquesta era massa numerosa.

Per don Bernat, ab un bombo n' hi habia prou.

Lo germá de don Amadeu, lo príncep Humberto, se troba ja al costat de son afortunat parent.

Sembla que l' obsequian ab una gran parada. En aquet pais ja se sab, no 's pot fer res sense contá ab lo exercit.

¿Quantas consideracions deurá fer lo príncep Humberto, al presenciar la parada ab que 'l volen obsequiar!...

Aquets, deurá pensar, son los que varen fer caurer á Isabel y 'ls qu' abuy sostenen al germá... ¿Qué farán demá? ¿Qui sab!

¿Qui sab! Aixó si qu' es ben difícil de dir. Del exercit espanyol, tal com está organitzat, se 'n pot esperar qualsevolga cosa. Cada companyia es un remat y tot depent de lo que digan ó fassin los pastors.

Regularment solem dir en Catalunya que qui ha fet abuy farà demá.

Del exercit espanyol, sols ne podem dir que qui ha fet abuy... desfará demá.

L' exercit espanyol es molt aficionat á fer paradas.

Roch Barcia ha sigut posat en llibertat. Ja era hora. Lo govern actual no haurá, sens dubte, volgut ser lo continuador de la imfámia que ab lo nostre correligionari habia comés lo passat govern y tal vegada per aixó ha sigut posat en llibertat.

¿Y qui torna al nostre amich la llibertat de que s' ha vist privat durant lo seu martiri? ¿Qui l' indemnisa dels perjudicis que se li han causat? Ningú; si té mals de caps que se 'ls passi. ¿No es veritat senyors liberals de pega?

Tot aixó s' ha de tenir present. No es possible olvidar los agravis que se 'nshan fet, y no 'ls olvidarem.

Rebi la nostra enhorabona l' ilustrat propagandista de la República.

En son últim número, lo periódich *La Federació* las empen contra 'n Castelar, contra 'n Pi y Margall y contra 'n Roch Barcia. Aixis ja no estranyem que se las hegui contra la *Campana de Gracia*. Senyors de la *Federació*, s' hauran de fer donar una vista.

¡DISSORT!...

Lema — Fills de 'ls Peres y dels Jaumes
desd' avuy serém esclaus!
F. UBACH Y V.

(IMPROVISACIÓ.)

Enlayránme fins als núvols
los estels deixo al devall,
y romano fret y estátich
cuan no trob' la Llibertat...

Mon anhel pas no se atura
que impossibles sempre encals,
y no vehentla vora meva
tot me poso esperitat!...

Jo aturarme prou voldria
mon desitj de Barrabás,
mes la Patria endogalada
tot mon cor n' umpl' de esglay

Lo remor s' ou de cadenas
que per tot van resonant;—
son cadenas ab que lligan
nostra Patria y nostras llars.

Als aucells que jolius cantan
prou n' vull jó pregunta'ls;
mes son cant al fons ressona
de mon cor mitj llatserat.

Dins llur bel n' faig ma entrada
crehent ma ditxa allí trobar,
y á los ángels que allí moran
tots arreu vaig preguntant.

¿Me sabrian dir si habita

tot gosánt de santa Pau,
l' angelet que de ma Patria
fá poch temps ne vá volá?

Y signantme vora meva
sacro-santa Llibertat,
tot son cos cobert de nafras
me la ensenya espiretjant.

Jo allavors la forsa 'm manca
y romana quiet mon pas;...
perdo el tino y n' llanega
seguit pló á ma cara avall.

¡Ay, adeu, ma fantasia,
sols nos resta esser esclaus!...
Nostra santa Independencia
fá molt temps n' hem perdut já...

Y altre cop de 'l bel devalls
duhent llurs ulls tot sanguejants...
¡Ay la Patria!... ¡Pobra Patria
que t' ha vist y qui 't veurá!

E. FRANCO.

BATALLADAS.

Diuen que abiat sortirá 'l decret d' amnistia. ¡Veurem! Nos sembla que ja comensa á ser hora de que 'ls progressistas s' arrepenteixin d' haber fet ab sos adversaris lo que ells condemnaban de Isabel sogona y sos governs despotichs.

Sembla que la gent de la situació está molt escamada perquè 'l rey va y ve de la Granja y entra y surt de son Palau sempre que vol.

Y deixeu lo anar, homens, deixeu lo anar. ¿Qué tenui por de que algun dia se 'us ne vagi á Italia.

Y fins lo fan seguir per uns ajudants y tot. L' home deu dir: ¡pot ser si qu' encara no podré anar tot sol pe 'l mont!

Sempre varem dir que 'ls progressistas foran los primers enemichs del monarca que vingués.

Francament, si nosaltres fossim realistas, 'ns sembla que del nostre rey ne fariam un xich mes de cas y que no 'l posariam may en ridicul.

¿Qué volen jugar que al president de la nostra República Federal li dem mes prestigi que no pas vostés al seu Amadeo?

¡Au! fem la proba sempre que vulguir.

Los periódichs republicans y molts altres que son progressistas, demanan que 's donguin armas al poble.

Es clar, es lo que nosaltres diem: no sabem porque no s' han de donar *canyas* al poble.

— Oh, 'm deya un progressista, ja armariam la milicia, pero 'ls federals 'ns fan por, ¡Ah! ¿Us fem por? ¡Alguna n' heu fet!

Nosaltres us parlarem en plata. Si sou gent de bé, si cumplia lo qu' heu promés, de las armas qu' ens donguéu no 'n farem cap mal us.

Are, si feu com heu fet fins abuy, si 'ns amagueu lo ou, haurem de fer de manera d' anar á port avans no anessem á fondo.

¡Ah! Y si no filessi dret aniriam á port tant si 'ns dabau fusells com si no 'ns ne desseu.

Lo projecte de la disolució de la guardia nacional francesa, ha sigut rebut ab aplausos per la Assamblea de Versalles. Si la guardia nacional ho sabés entendre, aquets aplausos habian de costar cars als diputats reaccionaris que 'ls varen tributar.

Lodia que 'l govern frances hagi fet lo paper de butxi de la Assamblea de Versalles, disolvent la guardia nacional, los reaccionaris s' haurán tret un bon pes de sobre. L' Assamblea versallesa es enemiga de la llibertat y 's compren que vulgui destruir los unichs defensors que encara li quedan en Fransa.

Si la Assamblea de Versalles está en son dret disolent la guardia nacional, també deurá estar aquesta en son dret si fa lo mateix ab aquella.

No hi ha mes: *ojo por ojo y diente por diente*.
Llástima que no hi deurá haer prou heroisme ni prou unió.

Ab la guardia nacional disolta, Mr. Thiers ab los poders de jefe executiu prorrogats per tres anys y 'ls homens de la Comuna emigrats los uns y baix las garras de un consell de guerra 'ls altres..... ¿qui com los reaccionaris francesos? ¡D' aixó si que se 'n diu tenir la paella pe 'l manech! ¡Quina vida si duraba!.... Afortunadament no durará.

Per las festas de la Mercé, ens sembla que l' Ajuntament faria 'l cop si fes treurer del seu ninxo la estatua de Fivaller y enson lloch hi coluqués al insigne senyor Soler y Matas.

Lo Rey vé.
Lo Rey vé á una ciutat en la qual té una inmensa majoria en contra; á una ciutat en la qual los obrers y molts altres industrials son republicans y 'ls conservadors son ó carlins, ó montpensieristas, ó alfonsins.

Aquet viatge es fill de una imprudencia. Los que li han aconsellat no volen gaire be á son soberá,

L' Ajuntament de contrabando, diuen que vol festejar degudament al rey, y al efecte tracta, entre otras cosas, de dedicarli un arch de triunfo.

Que l' encarregui al arquitecto Garriga.

L' altre dia, en la parroquia de Sant Just, varem veurer un ex-vot que va mourer la nostra atenció.

Representaba l' arch de triunfo que 'l senyor Garriga vá aixecar en lo Pla del Comers ó del Palau, quan la vinguda de Isabel segona, en lo moment de caurer.

Te semblará cosa rara,
Li deya un cego á Leonor;
Mes per lograr ton amor
Daria un ull de la cara.

Lo distingit mestre d' obras Sr. Granell vá proposar á la secció artistica que per las festas que 's preparan, s' aixequés un arch de carbó de pedra del pais, y que l' ultim dia delas festas s' hi calés foch, donant d' aquesta manera lloch á que 'ls bombers puguessin celebrar un simulacro.

Un simulacro també 'l podrian celebrar pegant foch á la Plassa de Toros.

¡Tira peixet, senyor Granell! Si 'ls de la Comuna de Paris l' haguessen conegut, jo crech que l' haurian enviat á buscar,

Pero per aixó no s' espanti. May que vinga 'l cas, nosaltres ja 'l tindrem present.

Recordarán vostés que en un dels números passats 'ls varem parlar d' un meeting que 's va celebrar en Londres, contra la dotació de un dels fills de la reina Victoria. Aquet meeting va donar lloch á una proposició en la Cámara dels Comuns demanant que s' obris una informació per averiguar lo que en ell habia passat, proposició que va ser retxasada per 75 vots contra 23.

En Espanya, la qüestió s' hauria deixat en mans de an governador de la calanya de don Bernat.

—Espliquim Senyor Rectó.
¿Quan morim, que anem al cel?
—Aixó es per veurer Miquel.....
Y senyalaba un porró.

Trobo impropí que s' aixequi un arch de triunfo al rey, ¿Un arch de triunfo? Pero ¿de quin triunfo?

¡Ah, ja entench: lo deurá aixecar l' ajuntament gamindich en nom de la reacció.

Y un arch de triunfo deurá costar un ull de la cara. Y la cera que 's deurá consumir deurá costar també molts dinerets.

Aixó es: paga, Peret.

Si Barcelona tingués un ajuntament legal, fill delsufragi com prevé la ley, ¿s' aixecaria cap arch de triunfo al rey?

No.

Donchs l' ajuntament, aixecantlo, s' escedeix, fá lo que no pot fer, comet una ilegalitat.

Los progressistas son gent que no tenen memoria.

Jo voldria saber si quan estaban emigrats en Fransa, condemnats molts d' ells á mort, los hauria agradat gaire que 'l govern frances, violant lo dret de gents, los hagués entregat á sos butxins.

Haurian dit, y ab rahó, que s' habia comes ab ells una gran infamia.

Donchs una gran infamia es la que vosaltres esteu cometent ab los emigrats francesos qu' esteu agafant.

Tenim noticias fidedignas de Marsella, Lió, Burdeos y otras ciutats importants, de suma gravetat. La noticia de la próxima disolució de la guardia Nacional, ha alarmat á las grans ciutats y las milicias se preparan per proclamar la Comuna y resistir los intents lliberticidas dels insensats de Versalles.

Be, ¿que vol dir la vinguda del princep Humberto? ¿Qu' hem d' anar á remolch de l' Italia?

Es que no hi volem anar.

Es que no volem ser esclaus ni lacayos de cap nació estrangera.

Sápigas ben bé y ben clar.

Lo Rey vé ab en Ruiz Zorrilla.

¿Encara gosa á tornar aquet bon senyor?

Jo 'm pensaba que la xiulada l' habia escamat.

Niza vol separarse de la Fransa y ser italiana.

Es molt natural que un poble venut demani ser rescatat.

Si com diu donya Pancrassia
La gracia de Deu es pá,
Jo 'ls hi puch asegurar
Que fá temps que visch de gracia.

Ja s' han vist.

L' emperador Guillem de Prusia y lo emperador Joseph d' Austria s' han vist en Ischi. Lo prussia anaba vestit d' austriach, com volent dir: ¡quina una te 'n vaig fer en Sadowa!; y l' austriach anaba de prussia com volent dir: algun dia 't donaré las tornas.

Guillem va fer dos petons á Francisco Joseph y li va dir:

—Gracias per l' amistat que 'm dispensas,
Y l' altre li va dir:
—Adeu.

Ja es ben cert alló de *los duelos con pan son menos*.

Napoleon tercer, ab tot y no ser emperador, va celebrar lo seu sant ab gran pompa. Fins va donar un refresch als que 'l varen felicitar.

Si 'ls francesos l' haguessin refrescat á n' ell, are no hauria fet refrescar als altres.

Se coneix que á Napoleon li dona molta pena l' emigració.

¡No sé 'n deu burlar poch dels francesos, quan los deu contemplar tant desgraciats!...

Los processats per delictes politichs en Espanya passan de 6000.

En Gonzalez Brabo deu dir: jo no sé com s' ho fa la gent que m' ha substituít. Jo era reaccionari y may habia pogut arribar á una xifra tant grossa.

¡Oh! Alguna diferencia hi ha de haber entre la reacció y la... lliber... si senyors, ¡y la llibertat!...

La Russia está fent grans armaments.
Alguna 'n deu voler armar.

¡Donchs l' ajuntament vol aixecar un arch!.
Al menys fásintlo ben gros, que no haguem de dir que 'ns han fet l' *arquet*.

Segons lo *Telégrafo* mes de 30 emigrats francesos han sigut presos en nostra ciutat. Aquestas detencions son arbitrarias, sobre significar una intenció manifesta de violar lo dret de gents, lo dret internacional.

Perque, segons tenim presentit, no solsa-ment s' ha fet la ilegalitat de detenir á una gent que no ha comés cap delict, sino que 's tracta de cometre la baixesa de realisar la infamia de entregarla al govern francés, que la té reclamada. Aixó fora indigne, aquesta acció baixa bastaria per deshonrar completament al ministeri actual. Los emigrats politichs deuen veurer respectadas sas personas. Aixís ho han entés Inglaterra y Suissa, aixís ho comensa á entendre la Bèlgica y aixís ho enten tothom que tinga seny y bona fé.

En nom de la hospitalitat espanyola, en nom del dret de gents, en nom de la llibertat y de la justicia, en nom de la República Federal protestem contra la arbitrariedad que s' acaba de cometre y demanem que 's dongui una prompte reparació á las lleys vigents, escandalosament trepitjadas pe 'ls encarregats de mantenirlas en tot son vigor.

Lo Papa diuen que 's nega á aceptar lo trono d' or que 'ls llunátichs de tot lo mon pensan regalarli.

Vaja, que ben pregadet...

La *Iberia* s' apressura á declarar que 'n Ruiz Zorrilla y en Sagasta s' estiman molt, que 's portan molt carinyo.

Aixó si que ho crech: al menys s' estiman com lo gat y 'l gos.

Guillem de Prussia va fer dos petons á Francisco Joseph d' Austria.

¡De tanto que te quiero te apuñego!

Aquets dos petons 'ns recordan l' abressada del O'donell á Espartero l' any 1854.

Poden molt ben ser los petons de Judas.

CORRESPONDENCIA DE « LA CAMPANA. »

Q. G. Barcelona. L' ha endevinada, pero la solució es massa llarga.—Petroli Id La publicaré.—Hereu de casa. Id. Anirá.—J. Ll. La va endevinar.—N. Id. No 's poden insertar.—B. M y F. Zaragoza. Vaig rebre la carta ab retrás y 'ls sueltos han passat d' actualitat.—J. P y R. Barcelona La publicaré.—A. SERRA.

Solució á la xarada del número passat

O-LÓ-ZA-GA.

XARADA.

Hi ha molt aigua
en ma primera,
ja pots ben playyer
al que si nega...
No crech que vegi
may mes la terra...
Si ma segona
may te molesta
pica ben fort
la teba esquena,
y 't passarà
sense recepta.
Lo tot es home
que temps enrera
tot fent lo gat
prengué cartera,
y del banch blau
saltá depressa;
mes jo no ho sento,
y en mon concepte
va ser un fet
de trascendencia,
que se 'n 'nés luego
tal sangunera.

UN JOVE FEDERAL.

La Solució, per suposat, dissapte.

Barcelona. Imp. de la V. y F. de Gaspar.

I. LOPEZ editor.